

Пристигнахми на 10 Априлия на отреденото си мѣсто.

Градътъ Брюнъ е столицата на Моравия, и тамъ сѣди управителятъ на двѣтъ области Моравия и Силезия. Тоя градъ се намира у една засмѣна долина, и видътъ му има нѣщо богато. Едно голѣмо число сукняни фабрики напръдвахъ тогази тамъ; отъ послѣ паднахъ. Народонаселението му бѣше около тридесять хил. души.

Близо до стѣнитъ му, на западъ, издига се една могилка, и тамъ стои проклетата канара Шпилбергъ, едно врѣме сѣдалището на моравскитъ господари, сега най строгата тѣмница на австрійската монархия. Тая могилка се имаше за една крѣпость твърдѣ ятка; нѣ на прочютиятъ аустерлицки бой (селото Аустерлицъ е наблизо тамъ), бомбардирува се и се прѣзѣ отъ Французитъ. Отъ тогази насамъ, като не се поправи, напуснахъ я за крѣпость; обаче, подправихъ оградата, която се разсипуваше. Тамъ сж затворени триста вълфи или убійци, и отсѣдени еднитъ на *карцера дура*, другитъ на *карцера дуриссимо*.

Който бѣше наказанъ съсъ *карцера дура* длъженъ бѣше да работи, да носи вериги на краката си, да спи на голитъ дъски, да яде най лошята храна, която човѣкъ може да си въобрази. Който бѣше отсѣденъ съсъ *карцера дуриссимо* бѣше по-страшно обвитъ съсъ вериги, сиречь съсъ единъ обърчъ около тѣлото му и съсъ единъ синджиръ закованъ у стѣната, тѣй щото едвамъ бѣше възможно да са обръща човѣкъ върху дъската, която служеше за одъръ. Храната бѣше сжщата, макаръ законътъ да заповѣдуваше *хлѣба и вода*.

Колкото за насъ, правителственни роби, ний бѣхми отсѣдени на *карцера дура*.